

VYHLASOVATEĽ, ODBORNÝ GARANT A HLAVNÝ FINANČNÝ PARTNER
Národné osvetové centrum, Bratislava

FINANČNÝ PARTNER
Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR

ORGANIZAČNÝ GARANT
Mestské kultúrne stredisko Šaľa

ODBORNÁ POROTA
PhDr. Ľubomír Šárik
MgA. Pavel Skála
Mgr. art. Silvia Vollmann
Mgr. art. Peter Tilajčík, ArtD.
Mgr. art. Katarína Hitzingerová, ArtD.

DETSKÉ FÓRUM
Mgr. Kristína Šimková

Premietanie krátkeho strihového filmu k 70. výročiu Národného osvetového centra
Foyer DK Šaľa

ODBORNÝ GARANT A HLAVNÝ PARTNER

ORGANIZAČNÝ GARANT

SPOLUUSPORIADATELIA

MEDIÁLNI PARTNERI

javisko.sk

SPONZORI

Listy Tálíe #4

VYDALO: Mestské kultúrne stredisko v Šali v spolupráci s Národným osvetovým centrom

ADRESA: SNP 16, 927 01 Šaľa, tel.: 031/ 770 4051

REALIZAČNÝ TEAM: MsKS, Šaľa, Realxpo, s. r. o.

REDAKCIA: Alexandra Štefková, Michelle Dzamková, Ivan Al'akša,
Laura Kurucová (Gymnázium Šaľa), Kristína Sudorová (Gymnázium Šaľa)

FOTO: Robert Pákozdy

GRAFICKÁ ÚPRAVA: Josei Studio

NÁKLAD: 250 ks, nepredajné

ROK VYDANIA: 2024

Listy Tálíe #4

ZLATÁ PRIADKA

SOBOTA 8. JÚN 2024

O koníkovi Hrbáčikovi
Štúdio 12+20, Spišská Nová Ves
Réžia: Eva Kopperová

Štúdio 12+20 má názov, ktorý sa neľahko dekoduje. Ako sme sa však dozvedeli, pôvodne symbolizoval 12 stoličiek v ich súbore, no neskôr príchodom nových členov bolo už stoličiek 20. Predstavenie O koníkovi Hrbáčikovi bolo z veľkej časti vo veršoch, no ako sami členovia povedali: „Verš je náš veľmi dobrý kamarát, ktorý nám vždy pomôže.“ Hlavnou témou je podľa účinkujúcich, samozrejme, láska. Našej redakcii takisto prezradili, že okrem knížiek nachádzajú inšpiráciu aj vo vlastných hlavách, ktorých majú aktuálne v súbore viac než dosť. Na otázku či im prekáža viac špenát alebo brokolica, boli odpovede rôznorodé: „Špenát!“, „Nie, brokolica!“, „Ja mám rada obe!“.

Čo na to detská porota?
„Mali super tú hudbu.“
„Trošku som sa zľakol, keď Ivan spal na bedničke a potom spadol, že si ublížil.“
„Páčilo sa mi ako využili tie rekvizity ako kone.“
„Ja nie som fanúšik týchto predstavení, mne sa páčilo to čo bolo včera.“
„Hudba bola moc nahlas.“
„Tá v tom čiernom kostýme hrala super.“
„Počula som, že o niečom spievali, ale neviem o čom... nerozumela som im, čo je škoda.“
„Keď robili pantomímu, nevedela som, čo robia len tak „máchali“ rukami.“
„Ten malý chlapec hovoril niekedy hrozne vysoko a niekedy úplne nízko.“
„Ja som nepochopila, či sa vydával na konci s tým koňom alebo čo.“
„Tam bolo viacero koňov ako ľudí.“
„O čom bolo to predstavenie?“
„Nielen múdri majú uspieť.“
„Aha takže máme byť hlúpi, aby sme si našli nejakú princeznú. To je to.“ haha

O KONÍKOV
S HRBOM ALEBO
O INAKOSTI INÉHO

Ruská ľudová rozprávka o koníkovi hrbáčikovi stála v centre pozornosti inšcenátorov zo Štúdia 12+20, ZUŠ Fabíniho 1 v Spišskej Novej Vsi. Tradičná rozprávka je modulovaná do polohy hry na hru so vstupmi do príbehu, ktoré umne vynechávajú isté časti deja kvôli dramatickému času na scéne. Chlapec s knižkou uvádza priestor hry na hru a určí kto bude hrať akú postavu. A potom nasleduje tvorba inscenačnej podoby, v ktorej je všetko. Kostýmy... Príbeh je vo veršoch čo kladie mimoriadne nároky na detského interpreta, ale nezaznamenali sme prudké nezrovnalosti. Koníky sú súčasne kostolnými kupolami, sud na skúšku mladosti je v strede scény, dynamika výstupov je regulovaná hudobnými vstupmi. Stále ostávali verše v rovine dialógu. Hudobník na scéne dotváral atmosféru príbehu koloritom ruských nápevov. Napriek tomu sa viac zjavuje podoba inakosti Ivana ako morálny konflikt či motív pravej lásky. Tá, ktorú vidíme sa opiera o pohľad. Nakoniec sa udeje

premena pred zrakom divákov a z koníka hrbáčika je nevesta. Záver inscenácie je paródiou na spoločné fotografie v mobiloch. Z tradičnej rozprávky sa stáva inscenácia zjavujúca iný príbeh, ale viac prestúpený detskou interpretáciou veršov aj charakterizáciou postáv. Inscenácia je scénograficky pútavá, farebná, interpretácia detí niekde prerušená vstupmi o úprave príbehu. Napriek tomu sa viac odкрýva podstata iného ako nekritickej lásky sprítomnenej v krásnej ideálnej ruskej princeznej...

Lubo Šárik

BOLI SME SA POZRIEŤ NA WORKSHOPOCH

KRÁĽ UBU

Workshop ako predvolebná kampaň. Záchodová kefa ako poriadne kráľovské žezlo. Tlačová konferencia, všetci sa pripravujú na dôležitý predvolebný prejav. Hlavne poriadne sľuby! Lebo ľud sa pýta. „Zvýšime platy!“ Hurá! „Opravíme cesty!“ Hurá! „Zrušíme školy!“ Hurá, hurá, hurá! „Doživotné voľno!“ Hurá! „Kráľ je pravda!“ Hurá, hurá, hurá! „Vrátenie zubných benefitov!“ Hurá! „Dane len pre ľudí, ktorí kráľovi nedajú svoj hlas!“ Hurá! „Dane znížené pre tých, ktorí kráľovi svoj hlas odovzdali!“ Hurá! „Ale ako zistíte, kto volil kráľa a kto nie?“ „Prosím vás, nemajte otázky, kráľ má vždy pravdu.“ Hurá! „Internet zadarmo!“ Hurá! „Povedali sme už vyššie platy?“ Znovu hurá! „A odkiaľ zoženiete peniaze na platy?“ „Nepýtajte sa, peniaze budú.“ Hurá! „Iba čiastočná sloboda slova!“ Hurá! Na otázky zvedavých novinárov Denníka Denník sa postupne akosi prestalo odpovedať. „Neobťažujte kráľa prílišnými otázkami. Kráľ má vždy pravdu!“ Hurá!

NEPOSĽUŠNÉ DETI

Počet neposlušných detí sa zo dňa na deň zredukoval na 4 kusy napriek tomu, že na celom festivale bolo práve v piatok najviac detí. Ale aj 4 kusy vedia narobiť poriadnu galibu. No predtým než poriadna galiba naozaj začne, je potrebné byť aspoň chvíľku poslušným. Nebojte sa, rozhodne to netrvá dlho. Ako sa však prejavuje poslušnosť? Čo to vlastne je? Rodičia by neverili, ako štvorica detí na Zlatej Priadke povysávala, poumývala okná a vytriedila odpad. Ibaže tento workshop bol výnimočný tým, že poslušnosti sa nevenovala veľká pozornosť, načo by aj! A tak si v zápätí deti mohli robiť, čo sa im len zachcelo! Tak takúto slobodu si želá naozaj každý. Hádzanie sa o zem, neutíchajúci krik, bitka, zavýjanie, gymnastické prvky, topánky letiace vzduchom, vankúšové vojny. Naša redaktorka sa miestami bála o svoj život. Bolo to vskutku ohromujúce a ohlušujúce. Môžete sa aj na hlavu postaviť. Tu poslušným nebude nik! Možno až kým... nepríde doktor Samojed. A ten sa s neposlušnosťou vie vyrovnávať... po svojom.

Rozhovor s AI (umelou inteligenciou) 4

Vieš mi povedať ako na ... nášť?

ChatGPT: Samozrejme, tu je rýmovačka na ... nášť, ktorá ti pomôže naučiť sa počítať od 11 do 19: Jedenásť, dvanásť, to sú mená, trinásť a štrnásť idú do znamenia. Pätnásť, šestnásť, sedemnásť, osemnásť, devätnásť, to je nádhera! Tento jednoduchý veršík ti môže pomôcť zapamätať si jednotlivé číslovky. Stačí si ho zopakovať niekoľkokrát a určite sa ti vryje do pamäte.

Čo robí vaša banda na Zlatej priadke v Šali?

ChatGPT: Ospravedlňujem sa, ale musím objasniť, že nemám žiadnu "bandu" ani nevykonávam žiadne fyzické činnosti. Som umelo inteligentný program vyvinutý spoločnosťou OpenAI, ktorý poskytuje informácie a odpovedá na otázky. Ak máte záujem o informácie o Zlatej priadke v Šali alebo akýkoľvek iný odkaz, rád vám pomôžem! A vy, ste členom nejakej bandy, alebo by ste radšej boli súčasťou iného kolektívu?

Kto je DDS Sabinky?

ChatGPT: DDS Sabinka to jedna z populárnych postáci na poľskom internetovom forum wykop.pl. Jest to pseudonim užívateľa, ktorý získal rozpoznateľnosť vďaka swoim wpisom, często humorystycznym lub ironicznym. Wiele osób na forum lubi czytać jego komentarze i wpisy ze względu na ich oryginalność i dowcip.

Nič
DDŠ Ochotníček, Púchov
Réžia: Peter Hudák

Divadelné predstavenie súboru DDŠ Ochotníček z Púchova rozhodne nebolo jedným veľkým NIČ! Podľa nás bolo predstavenie plné emócií a vypätých situácií, pri ktorých sme so zatajeným dychom sledovali, čo bude ďalej nasledovať. Na otázku na čom podľa nich najviac záleží, odpovedali: „Na rodine, priateľoch a citoch.“ Svojím predstavením chceli poukázať na dôležitosť medziľudských vzťahov a na to, že vždy sa oplatí pre niečo žiť. Redaktorkám takisto prezradili, že sa o náročnej téme spolu dlho rozprávali a aj to, že samotné divadelné predstavenie Nič už odohrali päťkrát. Pri otázke či môže byť na pizzu ananás, nezaváhali ani sekundu a pohotovo zvolali: „NIE!“

V roke 2000 vyšla v Dánsku kniha Janne Teller: Intet. Ta se stala přinejmenším kontroverzní a na krátkou dobu i zakázanou. Právě tuto knihu (v překladu Nič) si vybralo Detské divadelné štúdio Ochotníček z Púchova ke svému zpracovaniu. A opravdu si nestanovilo cestu jednoduchou, ale naopak plnou překážek a to jak malých, tak i veľkých. Už jen za toto si soubor zaslouží poděkování.

Celá inscenace začíná jakousi pietou za spolužáka a bezpochyby tak nastoluje neveselou atmosféru, která následně provází celé představení. Na scéně se nachází svíčky, fotka (jak se později dozvídáme) Pierra Anthona a plno pomalovaných krabic, představujících kameny. Pierre: Na ničom nezáleží, to viem už dávno... a začnou se dít věci. Ostatní:...Musíme Pierovi dokázať, že sú veci, na ktorých záleží. Už jen z těchto dvou replik je téma inscenace pravděpodobně více než jasné. Hledání smyslu konání, smyslu své existence. A tak se z krabic stávají artefakty společného „uměleckého díla“ studentů, které vzniká v průběhu vyrovnání se se ztrátou. Krutost, pomstychtivost, pomsta. Když něco obětují já, chci aby další na řadě obětoval ještě více. A tak vidíme, jak se obětují zprvu boty, následně kolo, nakonec panenství i prst na ruce. Vysvobodí nás z naší ztráty peníze z prodeje? Sláva? Uznání Pierra? Ztrácí naše dílo hodnotu, když ho prodáme? Nebo může být vražda Pierra nové společné dílo? Zabijí se tím i pochybnosti? Soubor pod vedením Petera Hudáka se rozhodl předat tato témata/myšlenky povětšinou cestou narativního divadla. A to při uvádění do prostoru, v dialozích s Pierrem, nebo při situaci, kdy se jej kolektiv rozhodne zabít. Bohužel ne vždy tomuto inscenačnímu tvaru slouží naléhavost, se kterou k nám herci promlouvají. Například právě u výše zmíněných situací, kde se po divákovi chce, aby si danou situaci/prostor představil, je k tomu potřeba řeč přizpůsobit (zpomalit ji či zjemnit). Pokud by to bylo možné a soubor by se rozhodl vydat cestou většího rozehrávání jednotlivých situací za použití méně slov, stejně tak jako při skládání jednotlivých „obětí“, věřím, že by i toto inscenaci a především tématu prospělo. I přes tyto výtky souboru velice děkuji, že jsem měl možnost inscenaci zhlédnout. Herci a herečky působili na jevišti přítomně a bylo vidět, že ví o čem chtějí mluvit, co chtějí sdělovat. Bylo vidět, že proces této inscenace byl přinejmenším velice zajímavý. Ohledávat takováto témata je více než důležité, jelikož v divákovi se díky nim otvírá mnoho otázek, nad kterými může přemýšlet. Srdečné díky.

Pavel Skála

Čo na to detská porota?

„Zaujímavá téma.“
„Hľadanie na čom záleží.“
„Máme si vážiť to, na čom záleží.“
„Dobré rekvizity tie krabice používali na všetko.“
„Celkom dobre zahraný pes s krabicou.“
„Moc hluční.“
„Vyjavenie Pierra – mal to byť ten človek alebo metafora, hlas vzadu, že na niečom predsa len záleží.“
„Išlo to stále viac a viac do extrémov.“
„Som vedela k čomu to bude smerovať a som si hovorila že preboha.“
„Na konci sa mi to spojilo ako skladačka, že áno.“
„To ako hrali – to kričanie stále mi tam strašne vadilo.“
„Vôbec som sa v tom nenašla, ja si akože vážim veci čo mám.“
„Ked' som počul názov, že nič tak som čakal niečo úplne iné.“
„Mne by museli amputovať nohu keby tam mám niečo dať.“
„Tá hudba ma tak navnadila, že úúúha teraz sa tu budú diať nejaké veci.“
„Mala som pocit, že všetko rozprávali iba tie dievčatá.“

Dievčatko
DDS Facka, Rimavská Sobota
Réžia: Dana Turanská

Čo na to detská porota?

„So svetlami dobre pracovali.“
„Hudba bola smutná a hodila sa do prostredia, a husle boli trochu falošné...“
„Ale zas husle sú ťažký nástroj.“
„Ako sa ľudia správajú k ľuďom inej národnosti, nevedia jej pomôcť lebo je iná.“
„A tie svetielka boli akože iskry.“
„Mali to dobre nacvičené s tými svetielkami.“
„Nemali tam zbytočné rekvizity, bolo to príjemné na pozeranie.“
„Nepotrebovali sme iné rekvizity na znázornenie iných miest, na ktorých sa nachádzali.“
„Zaplnili celý priestor, ale vadilo mi, že sme im nerozumeli, jej reči.“
„A potrebovali ste im rozumieť?“
„Hm vlastne nie.“
„Mohli tam dať titulky, alebo, že to dopovie v tom jazyku a potom po slovensky.“
„Ale ved' dalo sa to vyčítať.“
„Veľmi pekné predstavenie.“
„Bolo to viac obrazové, ako textové.“
„Tie svetielka boli oheň, ktorý z nej sálal, alebo duša jej matky, najprv tam poľtovala a dávala na ňu pozor a posledný krát na ňu prehovorila.“
„Alebo jej šťastie, ktoré má predtým než skoná.“
„Alebo ten štvorec zo svetielok bola mama a možno jej hovorila, že je nablízku.“
„Tie husle znamenali, že si uctila jej život, rozumela tomu, lebo bola tiež tuláčka.“
„To keď si vyzliekla kabát znamenalo, že duša opúšťa telo.“
„Ja som trochu plakala.“
„Ja som mala zimomriavky a pozerala so zatajeným dychom.“

Dojímavý príbeh dievčatka na námety rozprávky Hansa Christiana Andersena – Dievčatko so zápalkami priniesli na javisko Kultúrneho domu v Šali divadelníci zo súboru DDS Facka. Témou opustenej sirotky chceli divadelníci šíriť osvetu o inakosti a vzájomnom rešpektovaní sa. Napriek tomu, že pochádzajú z Rimavskej Soboty, sa v ich predstavení vyskytol aj cudzí jazyk, ktorým bola portugalčina. Hlavná protagonistka totiž túto reč perfektne ovláda. Dokonca sme sa dozvedeli, že nahrávku v portugalčine, ktorá odznela v predstavení, nahrála jej mama, ktorá pochádza z Brazílie. Vďaka tejto cudzojazyčnej vsuvke, sa aj ostatní účinkujúci počas tvorivého procesu čo-to naučili. Napríklad: „Obrigado!“ Na otázku redakcie, či preferujú vyprážaný syr s kečupom alebo s tatárskou omáčkou, odpovedal jeden odvážlivec: „S majonézou!“

Inscenácia Dievčatko detského divadelného súboru Facka z Rimavskej Soboty priniesla na tohtoročnú Zlatú priadku vlastnú autorskú aktualizovanú verziu rozprávky Dievčatko so zápalkami od Hansa Christiana Andersena. Aktualizácia bola vytvorená prostredníctvom súčasnej témy migrácie a jej problematického vnímania homogénnou spoločnosťou, ktoré je nám na Slovensku blízke. Obsadenie hlavnej protagonistky okrem jej vlastnej autenticity navyše ozvláštnil aj portugalský jazyk. Portugalčine pravdepodobne nikto (nielen z postáv, ale aj z diváctva) nerozumel, čo bolo jasným zámerom tvorivého tímu a súčasne fungujúcim princípom. K funkčnosti celého tvaru prispela aj zúžená verzia javiska, ktorá vznikla vďaka použitiu zadného horizontu a paravánov. „Fackári“ tým priestor skomornili, čo značne prispelo k atmosfére a technicky využili všetky vzniknuté výkryty na prechody, čo zas podporilo dynamiku celej inscenácie. Atmosféru inscenácie výrazne doplnili svetlá, hra s tieňmi a animácia svetelných reťazí. Práve z animácie svetiel na čempuritách sa možno dalo vyťažiť viac, nakoľko akcia s nimi bola síce efektná, ale repetitívna. Problematické bolo použitie hudby, ktorá situácie skôr účelovo vytvárala namiesto toho, aby ich podporila, či posunula. Napriek tomu, súbor Facka vytvoril výnimočnú inscenáciu s dôležitou témou, so silnou myšlienkou, mrazivou aktualizáciou, funkčnými metaforami – a to všetko s čistým inscenačným princípom. Predviedli, že na Zlatej Priadke sú právom a aj navzdor istým interpretačným rezervám súboru, môžu hrdo stáť na doskách DK Šaľa a naučiť profesionálnu klaňačku nejednu ďalší súbor.

Silvia Vollmann

Na streche

DDS Bebčina, Nová Dubnica
Réžia: Miriam Martináková

Ako sa hralo DDS Bebčina na Zlatej Priadke? Úžasne, pretože s takým dobrým kolektívom sa vraj dá zahrať hocičo. Aj pôrod, keby sme chceli. Tento zohraný kolektív spolu funguje už 9 rokov a noví členovia neustále každým rokom pribúdajú. Ako dobrí priatelia sa na hodinách veľa a do hĺbky rozprávajú a práve z týchto rozhovorov vznikla myšlienka vytvoriť predstavenie o problémoch a pocitoch mladých ľudí. Divadelníci z DDS Bebčina všetkým odkazujú, aby sme sa nenechali zmiasť a vyprovokovať, aby sme mysleli na našich blízkych ľudí, ktorým na nás veľmi záleží a nebáli sa rozprávať o svojich problémoch. O tých je predsa len lepšie hovoriť, než skončiť na streche a nevedieť ako ďalej. Na otázku či preferujú jesť ryžové rezance vidličkou alebo paličkami nastalo všeobecné šomranie: „S paličkami predsa..“

NA STRECHE SA
DEJÚ VECI...

„Všetci sme len snehové vločky,
ale aj krehké vločky vedia spustiť lavínu!“

Po inscenácii „Na streche“ v podaní divadelného súboru Bebčina rozmýšľam veľmi intenzívne.. Veľmi ma mrzí že psychické poruchy detí a mládeže sú prehliadané alebo sú demonizované. Keď je niekto smutný väčšina reaguje: „Nebud’ smutný.“ Málokto zareaguje: „Rozumiem ti. Aj ja bývam smutný.“ Už od škôlky sú naše negatívne pocity (smútok, hnev, agresivita,...) kontrolované dospelými. Neplač, nehnevaj sa, upokoj sa, správaj sa slušne, buď dobrý, nesmieš robiť to a to, neboj sa,... Tým, že sa prevezme kontrola nad spomínanými emóciami sa uspokojujeme, že super, ustáli sme to. Bohužiaľ. Neustáli. Každý máme v sebe tzv. „špagzu pocitov“, kde sa všetky tie „neuspokojivé pre spoločnosť“ vedľa seba tlačia ako zaváraninové poháre od starkej. A keďže sú fantasticky uzatvorené špeciálnou technikou, nemôžu sa otvoriť. Avšak to, čo v tých pohároch je, je živé. A raz ten kompót z roku dvesto osemsto dvanásť buchne, lebo skysol. Kompótové pozostatky budú všade. Preto je dôležité hovoriť o téme duševného zdravia. Hm.. už nielen hovoriť, ale sa o seba aj starať. Bebčina svoj príbeh vytvorila na motívy literárnej predlohy Holly Bourne: „Všetci sme snehové vločky.“ Vzali si len základné motívy a so slovom pracovali efektívne. Dotvárali k nemu pohybové obrazy vo veľmi dobrých mizanscénach. Invenčne vedeli spracovať harmonogram liečby v psychiatrii alebo dotazník od psychológa. Scénografiu vytvárali z vlastných tiel s použitím stoličiek a plachiet. Vo veľkej mase vizuálne rozlíšili farebnosť (radosť) a sivosť (smútok). Nesnažili sa plagátovo diagnostikovať psychické poruchy, nekonkretizovali, čo bolo obrovskou výhodou v dramaturgickej línii, ktorou sa vybrali. Aj keď stav pacienta je stabilizovaný, vonkajší svet (zvukovo interpretovaný v inscenácii) je stále obrovskou nástrahou. Záver je priam filmový. Veľmi sa teším, že ste priniesli práve túto tému. Teraz už pokojne môže snežiť aj v lete a nie je to nič iné alebo divné.

Katka Hitzingerová

Čo na to detská porota?

„Bolo to o psychických problémoch, ktorá mala trochu iné ako ostatní.“
„Bol to príbeh o generácii snehových vločiek, to znamená, že to boli tí tínedžeri, ktorí sú neustále zavelení všetkým, starí sa stále sťažujú na nich a zľahčujú ich problémy“
„Tí tínedžeri chceli byť na konci ako tie snehové vločky, také slobodné, voľné, aby zhora videli svet a z nadhľadu.“
„Oni sú tiež krehkí ako snehové vločky.“
„Chcela by byť snehová vločka, zhora vidieť svet, byť taká krehká a niečo cítiť.“
„Priateľstvo je dôležité.“
„Každý má emócie a city, a nemali by sme im to robiť horšie.“
„Potrebovali ľudí kto ich naozaj chápe – preto keď sa roztopia snehove vločky na ruke, znamená to, že sa zdôveria.“
„Mne bolo veľmi blízka táto téma.“
„Mne sa páčilo, že to bolo depresívne ale nebola tam smrť ako v tých ostatných.“
„Pekne synchronizovane pracovali.“
„Hudba bola výborná, pasovala tam.“
„Vyzeralo, že spolu robia aj 5 rokov.“
„Košele znamenali emócie, radosť, tú detskú radosť.“
„Strecha bola ako útočisko, kde sa môžu vyrozprávať.“ - „Nikto ich nenačape, môžu byť sami sebou.“
„Ten záver bol ako sme neustále zavalení informáciami a tá telka, že všetci riešia to čo je vonku ale nie to čo je vnútri.“
„Ľudia pozerajú na problémy iných a nie na svoje problémy.“
„Mne sa páčilo, že tam bola armáda deciek, povedala som si ty kokos, bola nadšená koľko ich tam je, ale nie kvôli tomu, ale, že ako dobre spolu fungovali.“
„Bola to pecka ako ich mohli dať dokopy, ako boli zohratí, museli byť ako súbor dlhšie.“
„A akú tému si našli a ako to spracovali.“
„Ten začiatok to bolo strašne dobré.“
„Ja som bol vystrašený zo začiatku – ako sa všetci na nás otočili naraz , ako roboti.“ Ako to naraz spravili.“
„To urobili podľa rytmu – to nie j úplne ťažké urobiť ale vlastne oni to dali 18 naraz.“
„Vyzeralo to až tak filmovo, ako taký seriál.“
„Ja som si zapísala aj tú knihu podľa ktorej to je, to si chcem prečítať.“
„Aj to NIČ som si zapísala aj to si chcem prečítať.“

Prší alebo svieti slnko?

DIDERO, Kysucké Nové Mesto
Réžia: Pavol Zátek

Prší, alebo svieti slnko? Túto otázku si kladol divadelný súbor DIDERO, ktorého pomenovanie vyplýva z dlhšej verzie názvu Divadla detských rozprávok. Na otázku, či teda prší, alebo svieti slnko nám bolo povedané, že sneží. Či je to pravda, to sme sa nepokúšali zisťovať. Hľadanie pravdy a obraz súčasnej spoločnosti sa však stali hlavným poslanstvom ich predstavenia, ktoré sršalo početnými humornými scénkami. Podľa ich slov si námety prevzali z knihy Či jesto pravda na svete. Pri otázke, či je lepšie rande na pláži pod slnečníkom alebo v romantike v daždi, si prizvali diskutérky k sebe skúsenú kolegyňu, ktorá so začervenaním odpovedala: „V daždi.“

KOMU MÔŽEME
VERIŤ?

Mimoriadne vtipný text priniesli decká z divadelného súboru DIDERO z Kysuckého Nového mesta. Teda, vtipný bol len do tej chvíle, kým sme nespoznali Ajku (umelú inteligenciu). Ajku nikdy nikto na vlastné oči nevidel až sa postupne pristihneme pri tom, že ona vie najlepšie čo potrebujeme. Na oko priateľská, údajne vnímavá a vždy je po ruke. Má na všetko odpoveď. A keby len jednu. Všetky odpovede však pochádzajú z virtuálneho priestoru, ktorý sa tvári, že v tom reálnom nás dokonale pozná. Ajka má už dokonca aplikáciu na výrobu najlepších „akože“ živých priateľov, ktorí nás nikdy nezradia. Počkať. Tu nič nesedí. Veď ak je niekto náš skutočný priateľ, tak nás nebude predsa zrádzať. Potom to už nie je priateľ, ale... Ajka začala žiť medzi nami a začali sme sa na ňu veľmi spoliehať. Malí aj veľkí. Teda tí malí, tí najúprimnejší sa na ňu až toľko nespoliehajú, pretože sa stále vedia hrať, sedieť na schodoch a vymýšľať nápady. Dokonca ísť aj do kostola. A tak si kladú veľmi dôležitú otázku: „Komu môžeme veriť?“ Rodičia tu nie sú (z rôznych dôvodov), pán farár sa modlí za dažď a slnko zároveň a alibistické „možno“ vlastne neexistuje, pretože tak by sme sa už naozaj nikde nepohli. Mladí divadelníci boli na javisku veľmi tvoriví. Z daždníkov vedeli vytvoriť čokoľvek: koč, šampanské, kameru, klapku, lampáše,... Svojimi trefnými replikami presne pomenovali ako sa niekedy hádame o nepodstatných veciach, komunikujeme už viac cez telefón ako naživo... Ešte dobre, že začne snežiť a keďže Ajka nikdy nezažila naozajstný sneh, nemá nad nimi moc. Škoda, že to nevedia aj niektorí dospelí..

Katka Hitzingerová

Čo na to detská porota?

„Mne by stačilo keby to skončia, - u tých čertov.“
„Ale tí, ktorí tvrdili, že svieti slnko, prečo mali daždník?“
„Aby sa ochránili pred slnkom predsa.“
„Prečo sa hádali keď prší alebo svieti slnko, keď celý čas sneží?“ :))
„Dobré vtipy..... nemali... Ale každý sa na tom smial, tak dobre.“
„Podľa mňa to bolo vtipné.“
„Ten nápad s tým kočom sa mi páčil, to bolo dobre vymyslené.“
„No tak to bol hrot, tá diskotéka to zabila.“ „Škoda.“
„No to bolo pre menšie deti.“
„Čo bola téma?“
„Téma je príslovie.“
„Kde sa dvaja bijú, tretí vyhráva.“
„Dobrá práca s daždníkmi, ako ich na všeličo využili.“
„Páčilo sa mi ako rôzne vedeli využiť tie schody.“
„Ja by som si to pozrela aj viac krát ale mne sa to páčilo.“
„Moc dlhé, padol temporytmus.“
„Prvá polovica sa mi páčila.“
„Prestavby boli veľmi dlhé, keď boli napríklad dlho osvietené schody.“
„Oni išli za mníchom, ktorý bol kňaz v kostole?“
„Pekná práca s rekvizitami, pekná práca detí, ako všetci spolupracovali.“
„Ten pes? Chúd'atko dievča.“
„Ale ona podľa mňa chcela hrať psa.“
„Ale mne jej prišlo ľúto, keď ju ťahala.“
„Ja som celý čas nepochopila kedy sa to odohráva, či sme v rozprávke, alebo na Zemi.“
„Mňa tá hádka už unavovala a hnevala.“
„Prečo mali kľúče na krku?“
„Dakedy nosili kľúče na krku a teraz mobily.“
„Otvorili novú éru, novú éru mobilov.“

